

PETER BELANSKÝ

MAJÁKY VE TMĚ

MAJÁKY VE TMĚ

Peter Belanský

Když se Jirka narodil, měl štěstí. Rodiče jej milovali a o pět let starší bratr Jarda také. Babičky a dědové vyprávěli sousedům, jak je Jiříček miloučký a krásný. Však také byl, jako všechna miminka. A kdo by o svém děťátku řekl, že je protivné a škaredé? Rostl rychle a stejně rychle poznával svět. Zpočátku jím byla jen jeho postýlka. Později celý pokoj, byt a dům. Jejich ulice, auta, tramvaje, stromy. Lidé.

„Miláček. Maminčino sluníčko.“

Tehdy ji měl nejraději ze všech. Však s ním také byla ze všech nejvíc. Maminka bezpečí. Maminka doteky. Maminka papání. Maminka teploučko. Štěstí v její náruči a vlídnost jejího hlasu. Zněl laskavě a hebce.

„Teď bude Jiříček hajat a maminka mu uvaří něco dobrého.“

Jiřík se usmíval, protože jedl rád.

„Musíš papat, abys byl jednou tak velký, jako táta. A třeba ještě větší. Jarda určitě tatínka přeroste. Už teď je na svůj věk hodně velký.“

Jiřík však zůstal malý. Když maturoval, měřil pouhých sto šedesát šest centimetrů. Nebyl slabý, v tělocviku patřil k těm šikovnějším, ale nepřerostl ani maminku. Od gymnázia s bratrem posiloval. Vzájemné soupeření vedlo k tomu, že měl při své výšce značnou sílu. Kdo jej neznal a myslel si, že si s tím prckem hravě poradí, tvrdě narazil. Jirka nebyl rváč, ale když musel, uměl se o sebe postarat a silou rozhodně nešetřil. Později si s Jardou k činkám přidali ještě karate. Oba také dobře plavali a milovali kolo. Tahle kombinace jim dala jistou pohybovou všestrannost. Byli silní, i mrštní a karate je naučilo sílu a hbitost soustředit do jediného úderu, nebo kopu.

„Musíme se nedat, brácho. Praha přitahuje ten ksindl z celé republiky. Takovým lumpům se zalíbí naše kola, hodinky, telefony, cokoliv. S jedním si poradíš, ale pokud jich bude víc, musíš to umět, jinak nemáš žádnou šanci. Na mě to nezkusí, měřím dva metry, ale ty jsi prostě prcek. Měl jsi víc vyrůst, člověče. Trošku se o tebe bojím, vážně. Ale jestli na tebe někdo sáhne a něco ti udělá, zmydlím ho tak, že půjde rovnou do invalidky.“

Jarda to myslel naprosto vážně. Měl Jirku velmi rád, od dětství mu pomáhal a byl hotov pro něj riskovat i vězení. Jejich vztah byl jasný a pevný vždycky. Jednou mu táta řekl:

„Jsi větší a silnější, Jardo. Musíš Jiříkovi občas pomoci.“

Jarda ta slova vzal velmi vážně. I když se později oženil a měl rodinu, snažil se vídat se s Jirkou co nejčastěji a na prosbu o pomoc nikdy neodpověděl nemám, nemůžu, nechci. Když byli spolu jen oni dva, jejich bratrství znova ožívalo a někdy se chovali zase jako dva malí kluci. Zápasili spolu, okopávali se, ale nikdy si neublížili. Třikrát přeplavali řeku v nejširším místě, lehli si do trávy na břehu a smáli se štěstím, že jsou spolu. Být bratru bratrem bylo pro oba samozřejmé, jako jíst, pít a dýchat.

Co mi Jarda řekne, až vyjdu s pravdou ven? Zůstane mi bráchou, kterého znám a mám rád, nebo mi řekne, že jsem úchyl a čuně a že už se mnou nechce nic mít? Jardo, já jsem na kluky. Jsem gay. Tušil jsem to už v prváku, ale teď to vím jistě. Zamíloval jsem se do spolužáka a děláme spolu všechno, co ty děláš se svojí ženou. Nemůžu si pomoci, ani to nijak změnit. Sebral jsem všechnu odvahu a vyklopil jsem to. Jarda se posadil a chvíli se na mě díval.

„Brácho, je to šok. Ne to, že jsi gay, to není věc volby, ale budeš mít život pořád těžší než heterosexuálové. Znáš to, lidí, kteří tě s chutí odepíšou, je u nás dost. A někteří s radostí sáhnou po klacku. Já ne. Pro mne budeš pořád můj brácha. Ten nejlepší na světě. Vždycky jsem ti pomáhal. Na tom nehodlám nic měnit. Mám na to trochu připravit mámu a tátu, nebo to uděláš sám?“

„Můžeš jim něco naznačit. Zbytek jim řeknu.“

„Myslím, že se nemáš čeho bát. Můžu se samozřejmě i mýlit, ale jsem si jistý, že ti řeknou totéž, co já.“

Jarda měl pravdu. Naši byli úžasní. V našem vztahu se nic nezměnilo.

„Budeš asi narážet na netolerantní názory a na otevřenou nenávist. Lidé jsou různí. My budeme stát vždycky na tvé straně. Jsi a zůstaneš našim milovaným synem.“

Táta to řekl bez zaváhání a maminka neřekla nic. Vstala, syna objala a přitiskla k sobě.

„Kdyby to bylo přes čáru, synku, půjdeme s tebou do toho. Tvrdě. Do všech důsledků, třeba i k soudu. Nejsi zločinec. Jsi gay. Za to tě nikdo nesmí šikanovat, nebo dokonce bít. Ani náhodou. Jací bychom byli rodiče, kdybys na to byl sám? Ber to jako vyřešenou věc a už o tom nebudeme mluvit.“

Jirka jim řekl všechno.

„Mám kluka. Je to spolužák. Po gymnáziu to chceme zkusit na medicínu a jestli to vyjde, bude to super. Dva doktoři se určitě slušně užijí a ještě jim zbude. Jmenuje se Robert. Můžu ho přivést?“

„Jistě, že můžeš. A rovnou mu řekni, že se nemá proč bát. Nejsme žádní lidožrouti. Bude pro nás tím, kým je. Partnerem našeho syna. A nebudeme vám do ničeho kecat. Do toho, co je mezi vámi, nám nic není.“

Jirka Roberta přivedl. Robert byl jeho naprostý opak. Vysoký jistě dva metry a tak hubený, že si rukama objal břicho a dotkl se prsty. Jirka ramenatý, snědý, černooký a malý, Robert hubený, vysoký, modroooký a blond. Působil velmi křehce a zranitelně. Nebyla to však pravda. Měl od přírody svaly na pohled skoro neviditelné, ale velmi husté, tvrdé a výkonné. Kdyby musel, byl by schopen i zabít. Zatím nemusel a byl rád. Mohl si tak podržet své tajemství pro krajní případ. Jen Jirka je znal a Robertovu sílu miloval. Mohl se jí poddávat, nechat se jí modelovat, laskat a pronikat. Miloval jeho tvář, bradavky, břicho, penis a stehna. Hlas, zastřený vzrušením, ztišený do šepotu. Miloval jeho dobývání, dobytí a vyvrcholení.

Jirkovi rodiče ten rozdíl mezi nimi nekomentovali, ani nepřehlédli. Když to těm dvěma vyhovuje, je to přece jejich věc.

„Já to mám i doma úplně naopak,“ řekl Robert. „Nesmím o své orientaci ani pípnout. Naši by mě určitě okamžitě odepsali.“

„U nás budeš v bezpečí, Roberte. A než dostuduješ, může se to změnit. Po škole se s Jirkou zařídíte tak jako tak podle sebe.“

„Ještě dřív. Já totiž dostanu po maturitě byt po tetě. Trochu ironie, protože teta byla sestra mého táty. Potom už mi nic nezabrání zařídit se s Jirkou tak, jak chceme.“

„A teď ten byt užívá kdo?“

„Příbuzná. Vráť se domů a byt bude můj. Nebo náš. Můj a Jirkův. Půjďme do registrovaného partnerství a hotovo.“

„Náš byt jednou zdědí Jirka. Jarda má krásný služební a kdyby někdy odešel od policie, zařídí se jinak. Ale proč by odcházel, byl by sám proti sobě. S vysokou školou má jistý postup, i slušný plat. Navíc by asi přišel o výsluhy.“

„Tak ty máš bráchu policistu? To by mně ani nenapadlo.“

„Tobě to vadí?“

„Vůbec ne. Ale mohl jsi mi to říct. Co ještě jsi mi o sobě neřekl?“

„Neblázni, Roberte. O nic nejde a už to víš.“

„Vím, ale měl jsi mi to říct ty, ne tvůj táta.“

„Nemám před tebou žádné tajemství. A nikdy mít nebudu. Stačí?“

„Stačí, ale...“

„Když stačí, není žádné ale. Jasně?“

„Jasně.“

Robert se přestal mračit a šli si zaběhat. Podběhli dálniční most. Zastavili se u rybníka a milovali se. Ve vodě a vysoko nad nimi slunce a ticho. Slyšeli jen svá srdce a dech. Robert našel Jirkův penis. Přivedl jej k vrcholu a vypil. Potom si lehl mezi Jirkovy nohy. Na vrcholu vykřikl a padl na Jirku. Stříkal dlouho a mohutně. Jirka v sobě cítil jeho teplé sperma. Když se rozdělili, Jirka si vzal i poslední kapku. Vrátili se až ke dveřím Jirkova domu.

„Teď se musíme rozdělit, Jiříku. Ale vydrž. Už to dlouho trvat nebude. Jen do maturity.“

„Pošlu ti zprávu, lásko.“

„Pošli. Budu si ji číst, dokud neusnu.“

Nevadilo jim, že se milují venku. Ve slunci, v soumraku, v dešti, nebo ve víření padajícího sněhu. Déšť dříve, nebo později ustal a sněh roztál na jejich kůži. Jirkovi rodiče jim někdy nechali klíče od bytu na celý víkend a odjeli na chatu. Měli pak pro sebe páteční noc, sobotu a neděli a to stačilo až do příštího milování. Proměnili ten čas na jedno velké splnutí a rozdělily je pouze jídlo, pití, nebo procházka po městě.

„Neničí tě ty víkendy?“ zeptal se jednou Robert.

„Ne. Kdyby mě ničily, řekl bych ti to.“

„Já jen že je to hodně milování. A můj penis...“

„Tvůj penis je hodně velký. Můj není o moc menší. Navíc je tlustý. Možná velmi tlustý. Co když ti trhám koutky, když mě pustíš do úst a ještě dál? Co když tě dusím? Popadáš dech a já to nevnímám a přirážím až do konce.“

„Nic mi netrháš, Jiříku. Voníš a chutnáš fantasticky. A já to tak chci. Hluboko do hrdla. Všechno. Z malého by mi to nechutnalo. Necítil bych radost, ani vzrušení.“

„Mluvíme o tom a já už tě zase chci. Můj cvalík tvrdne a zvedá hlavu. Budeš mě muset posadit na sebe. Ale kde? Jsme na Václaváku!“

„Není problém, Jirko. U Hlaváku je přece park a tam se schováme.“

„Cože, v parku? Někdo na nás bude čumět a dělat si to rukou dva metry od nás.“

„No a? Ať zírá. Když přijde moc blízko, pošlu jej víc kam. Na tebe ani nesáhne. Dostal by takovou, že by se do večera nepostavil na nohy.“

Šli do toho parku a milovali se. Celou dobu na ně zíral docela hezký, štíhlý kluk. Díval se, vzrušeně dýchal a masíroval si penis rukou. Obří penis. Stříkal na špinavý beton a kvílel rozkoší. Jirka s Robertem mu předvedli celý svůj repertoár a natáhli si kalhoty. Kluk si utřel sperma tričkem, zapnul se, olízl si rty a přišel k nim.

„Teda chlapi, vy jste čísla. Paráda!“

„Tebe je také docela kus.“

„Já jsem Kája.“

„Proč nám to říkáš?“

„Pro případ, že byste mě chtěli vzít do party. Neříkejte mi, že se vám nelíbím. Koukali jste po mně docela s chutí.“

„To se ti jen zdálo, Kájo. Můžeš jít s námi ke stánku. Koupíme ti bagetu a colu a nazdar. Smrdíš až za roh. Určitě jsi se pár dní nemyl.“

„Myslím, že si mě ještě rádi umyjete a dáte mi čistou košili. Jeden, druhý, nebo oba. A tu bagetu беру. Od včerejška jsem nejedl.“

Zhltl bagetu jako nic. Vypil colu.

„Chtělo by to repete. Bylo toho málo.“

„A co bys chtěl, kachnu s knedlíkem a se zelím? Nebo svíčkovou?“

„Proč ne.“

„Dostaneš ještě jednu bagetu a colu a konec. Na nás zapomeň.“

Kája si vzal od Jirky druhou bagetu a colu a hodil je do batohu.

„To bude na večer. Tak se zítra stavte, jsem tu každý den. Můžete s sebou vzít čisté hadry. Přece s vámi nepůjdu na tu svíčkovou v tomhle.“

„Vidiš, takový hezký kluk a skončí tady,“ řekl Jirka. „Třeba bere drogy. Nebo se mu nechce dělat. Škoda.“

„Když mu to stačí, jeho škoda, Jirko. Jedeme domů. Mám hlad.“

Robert pustil Káju z hlavy. Jirka ne. Přemýšlel, jak by mohli Kájovi pomoci. Ten kluk je opravdu hezký. Když se vykoupe a obleče do čistých šatů, bude ještě hezčí. Drogy nebere. To by nechtěl jídlo, ale peníze. Třeba je v tom parku, protože má rád sex. Pojedu tam a zjistím, jak to je. Jestli už není docela ztracený, pomůžeme mu. Jídlo a čisté hadříky tolik nestojí. Jirka jel do parku několikrát, ale Kája tam nebyl. Možná už si někoho našel a má se dobře, kdo ví. Někdy se štestí usměje i na vyložené smolaře. Nebo se mu naopak stalo něco zlého a na všechnu pomoc už je pozdě. Jirkovi z toho bylo docela smutno. Možná jsme byli poslední lidé, kteří mu mohli pomoci a neudělali jsme to. V tom případě nejsme lepší, než Kája a nemáme se čím chlubit.

Jirka měl zlost sám na sebe. Napadl první sních a potom druhý a třetí. Zima! Pro lidi jako Kája asi nejhorší kus roku. Jirka hodil do batohu jídlo a pití a jel Káju hledat. Zahlédl jej u té betonové zdi, jako v létě. Zmrzlého a nešťastného. Kája se choulil do špinavé zimní bundy, přešlapoval z nohy na nohu a v očích měl prázdno.

„Ahoj Kájo. Proboha, co tu děláš?“

„Vidiš, kurva. Mrznu a kručí mi v břiše.“

„Pojď do tepla. Mám jídlo.“

„Nasrat. Sežeru to a co se změní? Vůbec nic. Chcípnu o den později.“

„Nechcípneš. Proto jsem tady.“

„Máš to studené, nebude to k žrádlu.“

„Nemám. Jídlo je v termosáčku a pití v termoskách. V jedné káva s mlékem a ve druhé horký čaj. Od léta jsem tě pořád hledal. Kde jsi byl?“

„Měsíc u jednoho frajera. Potom zas tady. Třeba jsem zrovna někoho píchal, nebo někdo mě. Nebo jsme se kouřili. Kdybys počkal, potkali bychom se.“

„Teď už tě nepustím, Kájo. Půjďme do tepla, najíš se a pojedeme domů. Cestou koupíme zimní bundu, slušné kalhoty a teplé boty. Doma se vykoupeš, ohřeješ a bude ti dobře.“

„Na pár dní, zase.“

„Hovno! Musíš mi věřit, blázne jeden! Chci ti doopravdy pomoci! Proč bych tu jinak byl?“

„To teda nevím, vole. A co ten tvůj ocas, ten do toho jde s tebou?“

„Nejde a nepůjde. Ale to je jeho věc.“

„Pustíš ho k vodě, kvůli mně?“

„Jo. Bud' se přidá, nebo ne. Bude mi to líto, ale nebudu jej přemlouvat.“

„Kurva, ty jsi ještě větší šílenec, než jsem si myslel. Zdálo se mi, že máte cestu za štěstím nalajnovanou.“

„Mně také. Už si to nemyslím. Jedeme?“

„Jedeme. V nejhorším mě pozítří vykopneš a sem trefím.“

Doma Jirka hnal Káju do koupelny.

„Tak to ne, brácho. Půjdeš se mnou. Někam dosáhnu, ale záda a prdel mi vydrhneš ty. A pořádně.“

Kája se vydrhl a opřel se o stěnu.

„Teď ty. A přitlač.“

Jirka drhl Kájovi záda a zadek a cítil vzrušení. Kájův penis také stoupal. Velmi pomalu, ale nezadržitelně. Velký žalud mu zakryl pupek. Podíval se na Jirku a usmál se.

„Bys prcal, že jo. V poho, kámo. Udělám ti to. Ale v posteli. Tady je moc horko.“

Šli do Jirkova pokoje. Kája ukázal Jirkovi, ať si lehne na břicho.

„Teď se drž.“

Pomalu do Jirky zajel. Přirážel rychle a tvrdě. Zařval. Zakousl se Jirkovi do kůže na rameni. Vystříkal se.

„Oliž mi ho. Pořádně. Nechci na něm žádnou mrdku, chci si vzít čisté slipy.“

Jirka mu jazykem očistil předkožku, žalud, penis a varlata. Kája voněl čistotou a kvalitním mýdlem.

„Roztáhni nohy,“ řekl Kája. „Ochutnám tě.“

Naslinil si prsty. Zasunul je do Jirky. Vzal do úst Jirkův penis. Stačila chvilka a polykal jeho sperma.

„Moc dobré, vážně! Husté, teploučké. Krásně voní. Někomu smrdí, jako zpocené nohy. Tobě ne.“

„Uděláš mi to ještě jednou, než půjdeme spát?“

„Třeba dvakrát. Líbilo se ti to?“

„Moc.“

„Jsi na hodně velká péra, že jo. Já také. Budeme si rozumět. Akorát nevím, jak ti říkat. Cedulky na dveřích nečtu.“

„Já jsem Jirka.“

„A tvůj ex?“

„Robert.“

„To je hezké jméno. Takové, co se hodí pro šlechtice, prezidenty, nebo pro ty nejlepší herce.“

„Mně se líbí Kája. Karel je jméno králů. Karel Veliký. Nebo Karel IV. Karel III. ve Velké Británii.“

„Toho víš, Jirko. Mně se líbí, že toho hodně víš. Já jsem z gymplu utekl.“

„Proč?“

„Přišlo mi to na hovno.“

„Kdy?“

„Nedávno. Kluk, který mě měl rád, si to rozmyslel a já jsem všechno vzdal.“

„Jestli jsi odešel nedávno, můžeš se vrátit. Tuším, že právě do roka. Zjistím to přesně. Asi bys musel do prvního ročníku. To bys přežil.“

„Asi jo, ale proč?“

„Pro sebe, Kájo. Vrátiš se a po maturitě zkusíš na vysokou. Proč ne? Vždyť je to šance na lepší život.“

„Jak víš, že lidi s vysokou školou mají lepší život? To jsou kecý. Mýty. Znáám pár bílých límců, kterým se nežije dobře ani náhodou. Chlastají, hulí trávu, nasraní, rozvedení, bez peněz. I lidi s vysokou si můžou život nenapravitelně posrat.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Majáky ve tmě.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.